

a dopojištění u banky S. Z toho vyplývá, že žalovaný povinen nebyl, pojistiti se na plnou skutečnou hodnotu sklizně, a, dovolává-li se žalobkyně odstavce 5. doplňovacího ustanovení pro toto své tvrzení, ocitá se zase v nepravu. Odstavec tento má na mysli zřejmě případ, kdy zamýšleno bylo pojištění celou skutečnou hodnotou (na rozdíl od podpojištění), která ovšem mohla býti udána jen přibližně a podléhala změnám dle pozdějšího skutečného výnosu sklizně anebo z jiných důvodů. Změnila-li se skutečná hodnota pojištěné sklizně následkem těchto později nastalých a dříve nepropočitatelných skutečností, jest samozřejmě odůvodněno zvýšení nebo snížení premie a pro takový případ platí norma § 50 pojišť. řádu, požívajícího již moci zákona. V cit. odstavci mluví se výslovně o vystavení doplňovací pojistky pro běžný rok, z čehož vyplývá, že jsou míněny jen přechodné změny, které se udají v tom kterém roce, nikoli však změny myšlené na celé období pojišťovací. Oznámení, které žalovaný žalující pojišťovně učinil, nemělo zřejmě účelu, který na mysli má odstavec 5 oddíl II. doplňovacího ustanovení, naopak oznámení to učiněno bylo vzhledem na normu § 53 pojišť. řádu (moci zákona ještě nepožívajícího), dle které pojistník při množném pojištění povinen jest, každému pojišťovateli oznámiti ostatní pojištění s udáním pojišťovatele a pojištěné sumy. Oznámení stalo se tedy jen k vůli dopojištění, které žalovaný uzavřel u banky S. Zastává-li žalující pojišťovna vzhledem na svůj žalobní nárok snad názor, že dopojištění bylo závazno pouze u ní, u cizí pojišťovny však smluvně nepřipustno, je v nepravu. Pojišťovací návrh neobsahuje v té příčině nijakého obmezení a § 7 al. b) všeob. ustanovení stanoví, za kterých podmínek závazek pojišťovny pomíjí, pokud se týče smlouva zrušena býti může, když pojistník předměty u ní pojištěné pojistil jinde. Z pojišťovacího návrhu, na nějž se žalobkyně odvolává, nelze tedy dle práva uznati závazek žalovaného k dodržení dopojišťovací smlouvy, kterého se žalobkyně nárokem na placení premie domáhá.

Čís. 1611.

Zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., o podmíněném odkladu výkonu trestu.

Odklad trestu vztahuje se i na povinnost k uveřejnění rozsudku ve smyslu § 39 tisk. zák.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, R I 327/22.)

Rozsudkem přestupkového soudu odsouzen byl Pavel S. pro přestupek dle čl. III. čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. k trestu peněžitému ve výši 30 K, a byl mu povolen dle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou jednoletou; dle § 39 tiskového zákona bylo stanoveno, že jest rozsudek uveřejniti do 8 dnů po jeho pravoplatnosti. Návrhu na povolení exekuce k vynucení uveřejnění rozsudku po uplynutí uvedené lhůty s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl, maje za to, že povolený odklad výkonu trestu vztahuje se i na uveřejnění rozsudku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 5 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., jsou odkladem trestu odloženy také tresty vedlejší, opatření zabezpečovací i právní následky, které trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením. Poněvadž byl povinnému rozsudkem okresního soudu ze dne 5. srpna 1921 povolen odklad výkonu trestu na jeden rok, jde v tomto případě o otázku, zda jest povinnost k uveřejnění rozsudku ve smyslu § 39 tisk. zák. trestem čili nic a vztahuje-li se tedy povolený odklad výkonu trestu též na tuto povinnost. Stěžovatel snaží se dovoditi, že uveřejnění rozsudku ve smyslu § 39 tisk. zák. není trestem, nýbrž zadostiučiněním podle § 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., a že povinnost z toho vyplývající nelze zařaditi ani mezi vedlejší tresty, uvedené v § 19 a 253 tr. zák., ani mezi následky odsouzení uvedené v § 26 a 268 tr. zák. Avšak neprávem. Že jest tato povinnost skutečně trestem, plyne z té okolnosti, že byla původně stanovena odstavcem třetím § 493 tr. zák., jenž jest nade-psán »Trest«. Tento odstavec byl zrušen § 34 tisk. zák. a nahrazen ustanovením § 39 téhož zák. a zůstává tedy toto ustanovení, i když bylo z trestního zákona převedeno do zákona tiskového tím, čím bylo původně, t. j. trestem. Z toho plyne pak dále, že se naň vztahuje ustanovení § 5 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. a nikoli ustanovení § 4 téhož zák., jak má stěžovatel mylně za to, a že jest tedy odkladem výkonu trestu i tato povinnost odložena. Vzhledem k tomuto zákonnému ustanovení nemůže ovšem výrok shora uvedeného rozsudku, že jest obžalovaný povinen rozsudek do 8 dnů po jeho právní moci uveřejniti, míti žádného významu, poněvadž odklad této povinnosti vyplývá z předcházejícího povolení odkladu trestu a ze zákona. Rozsudek, který jest základem žádané exekuce, není tedy dosud vykonatelným a návrh exekuční byl proto soudem rekursním právem zamítnut (§ 7 ex. ř.).

Čís. 1612.

Obchodní a živnostenské komory jsou orgány veřejné správy ve smyslu čl. XIV. uvoz. zák. k c. ř. s.

Nejen ujednání, jímž založena příslušnost rozhodčího soudu, dlužno vykázatí písemně, nýbrž i plnou moc, bylo-li ujednání podepsáno zmocněncem.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, R I 398/22.)

Proti nálezu rozhodčího soudu pražské bursy pro zboží a cenné papíry vznesla žalovaná obchodní a živnostenská komora zmateční stížnost, v níž uplatňovala jako důvody zmatečnosti neplatnost smlouvy rozhodčí (čl. XXIII. čís. 1 uv. zák. k c. ř. s.) a nepříslušnost rozhodčího soudu k projednání a rozhodnutí sporné věci (čl. XXIII. čís. 2 uv. zák. k c. ř. s.), tvrdíc, že není tu podmínek čl. XIV. čís. 1 a 3 uv. zák. k c. ř. s., poněvadž žalovaná obchodní a živnostenská komora není orgánem veřejné správy, tím méně obchodní společností, po případě společenstvem nebo návštěvníkem bursy, pokud se týče protokolovaným kupcem, a že tudíž platnou rozhodčí smlouvu vůbec ani přímo ani nepřímou, t. j. přijetím závěrečného listu uzavřítí nemohla a také neuzavřela, ježto závěrečné listy soudu